

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **W. B. i D. L.**

skazanych z art. 189 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 28 października 2020 r.,

kasacji wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt VI K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić obie kasacje jako oczywiście bezzasadne;
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: adw. M. R., Kancelaria Adwokacka w K. oraz adw. Ł. B., Kancelaria Adwokacka w K. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym podatek VAT za sporządzenie i wniesienie jako obrońcy z urzędu skazanych - odpowiednio: W. B. oraz D. L. – kasacji;
3. zwolnić skazanych od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt VI K (...) uznał W. B. i D. L. za winnych popełnienia zbrodni z art. 189 § 3 k.k. w zw. z art.

189 § 1 k.k. i art. 158 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. i za ten czyn wymierzył oskarżonym kary: W. B. 7 lat pozbawienia wolności, a D. L. 6 lat pozbawienia wolności. Ponadto ww. oskarżonych uznał za winnych popełnienia występku z art. 278 § 1 k.k., przy czym w odniesieniu do D. L. kwalifikowanego także z art. 64 § 1 k.k., za które to czyny wymierzył oskarżonym kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Nadto na mocy art. 46 § 1 k.k. za czyn opisany w pkt I niniejszego wyroku Sąd Okręgowy w K. orzekł obowiązek zadośćuczynienia za doznaną z powodu tego przestępstwa krzywdę poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. J. przez oskarżonych kwot po 15 000 zł. Na mocy art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonym W. B. karę łączną 7 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a D. L. karę łączną 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelacje od wyroku złożyli obrońcy oskarżonych oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

W swoim środku odwoławczym obrońca oskarżonego W. B. zarzucił wyrokowi:

„I. *naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia tj. :*

- *art. 5 § 2 k.p.k. poprzez niepowzięcie przez Sąd I instancji uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa przez oskarżonego przestępstwa kradzieży tabletu marki S. wraz z etui, pomimo że na takie wątpliwości wskazuje ocena materiału dowodowego w sprawie, w szczególności zestawienie zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonych, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przez oskarżonego tego czynu*

- *art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w niniejszej sprawie, w szczególności zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonych, a nadto nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co miało wpływ na wynik sprawy poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych co do popełnienia przez oskarżonego przestępstw z punktu I i II wyroku,*

- art. 410 w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez brak oparcia zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia na całokształcie ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego i dokonanie jedynie fragmentarycznej oceny materiału dowodowego sprawy, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych co do sprawstwa przez oskarżonego przestępstw z punktu I i II wyroku,

- art. 627 k.p.k. w związku z § 11 i § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. polegające na błędnym obciążeniu każdego z oskarżonych kosztami po 2.200 złotych tytułem ustanowienia pełnomocnika przez J. J. każdego, w sytuacji, gdy kwota 2.200 złotych powinna być zasądzona solidarnie od wszystkich oskarżonych;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanych przestępstw, a polegający na:

- uznaniu przez Sąd Okręgowy, że zachowanie oskarżonego, działającego wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi, wobec pokrzywdzonego w dniu 27/28.04.2017 roku wyczerpuje znamiona przestępstwa pobicia z art 158 § 1 k.k. i jednocześnie stanowi, wobec art. 11 § 2 k.k., przestępstwo pozbawienia wolności ze szczególnym udręczeniem tj. przestępstwo z art. 189 § 3 w zw. z art. 189 § 1 k.k., a nadto przestępstwo spowodowania naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni tj. przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., w sytuacji gdy przez szczególne udręczenie w rozumieniu art. 189 § 3 k.k. należy rozumieć takie warunki i okoliczności uwięzienia, które stwarzają dla ofiary dolegliwość znacznie większą od tej, jaka wynika z samego faktu pozbawienia wolności, a pobicie nie spowodowane chęcią zwiększenia dolegliwości związanych z pozbawieniem wolności, lecz związane z odwetem za jakieś zachowanie pokrzywdzonego nie stanowi o udręczeniu w wyżej wskazanym znaczeniu, a nadto pozbawienia wolności było jedynie elementem koniecznym dla dokonania danego przestępstwa, co przemawia za jednością czynu i należy uznać występowanie zasady konsumpcji bowiem na plan pierwszy wysuwają się

ustawowe znamiona innego niż pozbawienie wolności przestępstwa (przestępstwa z art. 158 § 2 k.k.).

- uznaniu przez Sąd I instancji oskarżonego W. B. za winnego zarzucanego mu w punkcie II wyroku tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., w sytuacji gdy w toku przeprowadzonego postępowania brak było jednoznacznych dowodów wskazujących na zabranie w celu przywłaszczenia na szkodę J. J. przez któregośkolwiek z oskarżonych tabletu S. wraz z etui, a wersja zdarzenia dot. w/w tabletu prezentowana przez samego pokrzywdzonego uległa kilkukrotnej zmianie w toku postępowania i w kontekście także pozostałych jego zeznań nie zasługuje na uznanie za wiarygodną,

III. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego W. B. kary łącznej pozbawienia wolności wymiarze 7 lat i 4 miesięcy, jak i stanowiących ją kar jednostkowych pozbawienia wolności, poprzez niedocenienie znaczenia ustalonych w tej sprawie okoliczności łagodzących tj. uprzedniej niekaralności oskarżonego, przeproszenia pokrzywdzonego przez oskarżonego, częściowego naprawienia szkody przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego, częściowego przyznanie się do winy i wyrażenia skruchy i żalu z zaistniałej sytuacji, a nadto nie oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na wszystkich z sądowych dyrektyw wymiaru kary określonych w przepisie art. 53 k.k., co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary nie odpowiadających jej celom i nie uwzględniającej w dostateczny sposób wszystkich okoliczności sprawy.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

„1. co do czynu I wyroku:

- eliminacji z kwalifikacji prawnej czynu przepisu art. 189 § 1 oraz § 3 k.k.

- wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania,

2. co do czynu II wyroku:

-uniewinnienie oskarżonego,

3. co do punktu VIII wyroku:

- zasądzenie solidarnie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonego - oskarżyciela posiłkowego kwoty 2.200 złotych tytułem zwrotu ustanowionego pełnomocnika w sprawie”.

Z kolei obrońca oskarżonego D. L. zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

„1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to:

a. art. 4, 5 par. 2, 7, 410, 424 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I Instancji zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także dokonanie oceny dowodów w sposób wybiórczy, z pominięciem całości materiału dowodowego, a tym samym uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i zaniechania rozważenia faktów o przeciwnej wymowie, przy całkowitym braku omówienia w treści uzasadnienia przyczyn ich pominięcia, a nadto nadanie niedającym się usunąć wątpliwościom przymiotu okoliczności bezspornych,

b. art. 627 k.p.k. w związku z § 11 i § 17 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. polegającą na błędnym obciążeniu oskarżonego kosztami ustanowienia pełnomocnika przez J. J. po 2 200 zł (czyli razem 6 600 zł), w sytuacji, gdy kwota 2 200 zł powinna być wyliczona proporcjonalnie, lub zasądzona solidarnie od wszystkich oskarżonych;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżony D. L. zachowaniem swoim wyczerpał znamiona czynu z pkt. II wyroku, a wyczerpującego dyspozycję art. 278 par. 1 k.k. w zw. z art. 64 par. 1 k.k. podczas gdy poprawna i właściwa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż oskarżonemu D. L. w ramach czynu opisanego w pkt. I wyroku można przypisać wyczerpanie znamion przestępstwa z art. 189 par. 3 k.k. w zw. z art. 189 par. 1 k.k. i art. 158 par. 1 k.k. i art. 190 par. 1 k.k. i art. 157 par. 1 k.k. w zw. z art. 111 par. 2 k.k. podczas gdy poprawna i właściwa ocena zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się tak skonstruowanego przestępstwa,

4. *rażącą niewspółmierność orzeczonych względem oskarżonego kar jednostkowych i kary łącznej oraz rażąco niewspółmierność środka karnego w postaci zadośćuczynienia za doznana krzywdę na skutek niedostatecznego nieuwzględnienia okoliczności łagodzących, a w szczególności częściowego przyznania się do winy odnośnie I czynu, opisanego szczegółów tego czynu i ról poszczególnych osób, częściowego naprawienia szkody pokrzywdzonemu, zwrócenia oskarżonego do miejsca pozostawienia pokrzywdzonego i nadania nadmiernego znaczenia okolicznościom obciążającym oskarżonego”.*

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o:

- „1. zmianę opisu czynu przyjętego w pkt I wyroku i zakwalifikowanie go jako występku z art. 158 par 1 k.k. i art. 157 par. 2 k.k. w zw. z art. 11 par. 2 k.k. ewentualnie jako przestępstwo z art. 189 par. 1 k.k. i art. 158 par 1 k.k. i art. 157 par. 2 k.k. w zw. z art. 11 par. 2 k.k., a w konsekwencji zmianę kary wymierzonej za czyn opisany w pkt. I z kary 6 lat pozbawienia wolności na karę w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za poprawnie skwalifikowany czyn,
2. uniewinnienie oskarżonego od czynu z II pkt. wyroku tj. o przestępstwo z art. 278 par. 1 k.k. w zw. z art. 64 par. 1 k.k.
3. zmianę pkt. VIII wyroku poprzez właściwe zasądzenie od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. J. solidarnie tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika kwoty 2200 zł.
4. ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.
5. zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.”

Apelację od tego wyroku ale tylko w zakresie rozstrzygnięcia w pkt VI (co do nałożonego obowiązku zadośćuczynienia) wniósł także pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...), sygn. akt II AKa (...) zaskarżony wyrok w stosunku do W. B. i D. L. zmienił w ten sposób, że w zakresie czynu stanowiącego zbrodnię dokonał nieznacznej modyfikacji jego opisu poprzez wyeliminowanie danych współoskarżonej uniewinnionej od popełnienia tego czynu (P. M.), nadto uniewinnił obu oskarżonych od popełnienia występuku

wyczerpującego dyspozycje art. 278 § 1 k.k., a w stosunku do D. L. art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. W konsekwencji tego rozstrzygnięcia uchylił orzeczenie o karze łącznej, dokonał także odpowiednich modyfikacji w zakresie zaliczenia okresów rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, a nadto zobowiązał oskarżonych W. B. i D. L. do solidarnej zapłaty zadośćuczynienia na rzecz J. J. kwoty 30.000 złotych, oraz do uiszczenia na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. J. kwot po 2.200 złotych tytułem udziału w sprawie jego pełnomocnika przed sądem I instancji. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od tego orzeczenia kasacje wywiedli obaj obrońcy skazanych, zaskarżając wyrok sądu odwoławczego w zakresie utrzymania w mocy wyroku sądu pierwszej instancji.

W kasacji obrońca skazanego D. L. podniósł zarzuty:

„1. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, a to w zakresie:

a) art. 189 § 3 k.k. poprzez błędną wykładnię zwartego w tym przepisie znamienia, że pozbawienie wolności pokrzywdzonego „połączone było szczególnym udręczeniem”, w sytuacji gdy prawidłowa jego wykładnia skutkować winna przyjęciem kwalifikacji prawnej czynu wyłącznie na podstawie art. 189 § 1 k.k.

b) art. 157 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię zawartego w tym przepisie znamienia „spowodowania naruszeń czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni, w sytuacji gdy prawidłowa jego wykładnia skutkować winna przyjęciem kwalifikacji prawnej czynu z art. 157 § 2 k.k.

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na jego treść:

a) art. 457 § 3 k.p.k., art 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd Apelacyjny zasad swobodnej oceny dowodów, poprzez dokonanie tej oceny w sposób niepełny, z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego, polegające na pominięciu rozważenia kompleksowej treści zeznań pokrzywdzonego, zeznań P.M. oraz wyjaśnień oskarżonych, a nadto dokumentacji medycznej pokrzywdzonego i opinii sądowo-lekarskich, pomimo istnienia

obowiązku kontroli ustaleń faktycznych Sądu I instancji; Sąd Odwoławczy wbrew temu obowiązkowi skoncentrował się wyłącznie na rozważeniu okoliczności pobicia pokrzywdzonego, doznanych obrażeniach ciała oraz kwestii uniemożliwienia mu opuszczenia budynku, co doprowadziło do przyjęcia nieprawidłowego wniosku, że pozbawienie wolności J. J. połączone było ze szczególnym udręczeniem, a doznane w toku zdarzenia obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni,

b) art. 457 §3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w postaci nierozważenia przez Sąd Odwoławczy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji, dotyczących wymierzonej oskarżonemu kary 6 lat pozbawienia wolności, poprzez brak należytego wyjaśnienia w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, które były podstawą uznania tego zarzutu apelacji za niezasadny”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku sądu odwoławczego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w tym zakresie.

Obrońca W. B. zarzucił wyrokowi sądu II instancji:

„1. Obrazę prawa materialnego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, a to w zakresie:

a. art. 189 § 3 k.k. poprzez błędną wykładnię zwartego w w/w przepisie znamienia, „szczególnego udręczenia pozbawienie wolności J. J.”, w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia prowadzić powinna do przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu wyłącznie z art. 189 § 1 k.k.

b. art. 157 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię zawartego w w/w przepisie znamienia „spowodowania naruszeń czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas powyżej 7 dni” w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia prowadzić powinna do przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 157 § 2 k.k.

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

a. art. 457 par. 3 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu przez Sąd Odwoławczy przy kontroli wyroku Sądu I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także dokonanie oceny dowodów w sposób wybiórczy,

z pominięciem całości treści zeznań pokrzywdzonego J. J., relacji składanych przez P. M. oraz wyjaśnień skazanych, a nadto dokumentacji medycznej pokrzywdzonego i uzyskanych w toku sprawy opinii sądowo-lekarskich, chociaż w ramach kontroli ustaleń faktycznych Sąd Odwoławczy był do tego zobowiązany, jak również był zobowiązany do należytej oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów w ramach analizy całokształtu materiału dowodowego sprawy, a wbrew temu skoncentrował się tylko i wyłącznie na wskazaniu okoliczności pobicia pokrzywdzonego i doznanych obrażeń ciała, poniżenia go i uniemożliwienia opuszczenia budynku, co w konsekwencji doprowadziło do wyciągnięcia błędnego wniosku, że pozbawienie wolności J. J. połączone było ze szczególnym udręczeniem, a doznane obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas powyżej 7 dni,

b. art. 457 par. 3 k.p.k., art. 433 par. 2 k.p.k. polegające na tym, że Sąd Odwoławczy nie rozważył wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji, a rozwiniętych w pisemnym uzasadnieniu środka odwoławczego, dotyczących wymierzonej skazanemu kary 7 lat pozbawienia wolności poprzez brak należytego poddania w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywowi, które legły u podstaw uznania zarzutu apelacji w tym zakresie jako nietrafnego”.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...), Wydział II Karny, w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na wniesione kasacje prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Obie kasacje obrońców skazanych należało oddalić jako oczywiście bezzasadne w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Zgodnie z art. 519 k.p.k. przedmiotem zaskarżenia kasacją może być tylko prawomocny wyrok sądu odwoławczego, z czego wprost wynika konieczność sformułowania zarzutów pod adresem tego właśnie rozstrzygnięcia. Chcąc sprostać wymogom stawianym przez ustawodawcę wnoszący kasację winien sformułować zarzuty wskazując na te uchybienia, jakie w toku rozpoznania zwykłego środka odwoławczego popełnił sąd odwoławczy; z reguły chodzić tu będzie o uchybienia dotyczące sposobu dokonania kontroli

odwoławczej. Postępowanie kasacyjne w żadnym razie nie jest przecież postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą, co oznacza, że co do zasady (poza orzeczeniem reformatoryjnym) nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów ani nie weryfikuje się zasadności ustaleń faktycznych. Tymczasem treść wniesionych obecnie skarg nie pozostawia wątpliwości, co do rzeczywistych intencji autorów, jeśli zważyć, że w większej części swoich rozważań powielają oni argumenty podnoszone uprzednio w apelacjach bez jakiegokolwiek refleksji wynikającej z dość obszernego wyводу sądu odwoławczego poświęconego prawnokarnej ocenie zachowania przypisanego skazanym. Co więcej, obie kasacje są praktycznie tożsame; tożsame są zarzuty, a jedynie różnicuje je stylistyka poszczególnych zwrotów. Oczywiste jest zatem, że do obu kasacji należy odnieść się razem.

Postawione przez skarżących zarzuty obrazy prawa materialnego (punkty 1 a-b kasacji) adresowane są wyłącznie do wyroku sądu I instancji, albowiem taką właśnie kwalifikację czynów przyjął sąd pierwszej instancji, a sąd odwoławczy nie dokonywał w tym zakresie zmiany. Co więcej, w apelacjach obu obrońców skazanych nie został sformułowany zarzut obrazy prawa materialnego. W obu apelacjach w kontekście przypisanego czynu w pkt I wyroku kwestionowano ustalenia faktyczne w zakresie, w jakim dawały podstawę do przyjęcia takiej kwalifikacji (por. zarzuty w pkt II obu apelacji). Obecnie postawienie zarzutu naruszenia prawa materialnego w kasacjach służy więc obejściu ustawowego zakazu kwestionowania wprost ustaleń faktycznych. Z tych powodów zarzuty obrazy prawa materialnego zawarte w obu kasacjach są chybione; w zasadzie są one na granicy dopuszczalności.

Niezasadne są także zarzuty w pkt 2 obu kasacji. Trzeba wskazać na wstępie, co wynika wprost z uzasadnienia obu kasacji, że skarżący omawiając poszczególne dowody i ich ocenę dokonaną przez sąd *meriti*, w istocie kwestionują poczynione przez sąd ustalenia faktyczne, co powoduje wewnętrzną sprzeczność każdej z wniesionych kasacji. Takiej oceny kasacyjnych zarzutów nie zmienia odwołanie się skarżących do norm prawnych określających obowiązki sądu odwoławczego. Zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. podstawowym zaś obowiązkiem sądu odwoławczego rozpoznającego apelację jest rozważenie

wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w tym środku odwoławczym, wskazując w uzasadnieniu orzeczenia, dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne. Treść uzasadnienia wyroku sporządzonego przez sąd II instancji świadczy o wywiązaniu się z tej powinności w stopniu prawidłowym (patrz str. 5-6 uzasadnienia, rubryka 3.2 formularza). W sposób rzetelny, konkretny i dość szczegółowy sąd odwoławczy odniósł się wszystkich podnoszonych w apelacjach kwestii związanych z oceną dowodów, w tym zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień współoskarżonej P. M., a także do wyjaśnień oskarżonych i wskazał także, z jakich powodów przyjął, że dokonana ocena prawna czynu, w tym kwestia tzw. szczególnego udręczenia w zakresie pozbawienia wolności, była zasadna. W zakresie zarzutu opisanego w obu kasacjach w pkt 2a ich autorzy kwestionują w istocie – po raz drugi – dokonaną ocenę dowód oraz przyjętą kwalifikację prawną. Nadmienić trzeba również, że sąd odwoławczy wprost ustosunkował się do kwestii obrażeń palca IV lewej dłoni i zasadnie oraz w zgodzie z materiałem dowodowym podkreślił, iż pokrzywdzony nie wskazywał, aby obrażeń tego palca doznał w innych okolicznościach. Próba budowania innego obrazu powstania tego obrażenia (o skutkach z art. 157 § 1 k.k.) nie znajduje oparcia w materiale dowodowym.

Bezpodstawny okazał się także zarzut opisany w punkcie 2b obu kasacji. Otóż wbrew twierdzeniom skarżących sąd II instancji w sposób zupełny omówił kwestię wymiaru kar orzeczonych wobec W. B. i D. L. Na stronie 6 uzasadnienia znajduje się bowiem fragment rozważań sądu odwoławczego, w którym stwierdzono brak zasadności podniesionego w apelacjach obu obrońców, zarzutu rażącej niewspółmierności (surowości) kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonym za przypisaną im zbrodnię. Reasumując należy stwierdzić, że przeprowadzona kontrola instancyjna wbrew sugestiom skarżących spełnia kryteria określone w art. 433 § 2 k.p.k., a rozstrzygnięcie sądu odwoławczego, w szczególności w części poświęconej zarzutom stawianym w apelacjach obrońców zostało prawidłowo i rzetelnie umotywowane (art. 457 § 3 k.p.k. nie został naruszony).

Z tych powodów obie kasacje zostały oddalone w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Orzeczenie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obu skazanym z urzędu rozstrzygnięto zgodnie z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 1651) w zw. z § 17 ust. 3 pkt 2 i § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz.U. z 2019 r., poz.18).